SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

42. ČÍSLO / XXXIII. ROČNÍK | 24 Kč • 0,95 € | 19. ŘÍJNA 2025

Z obsahu:

Misionáři naděje mezi národy
Poselství papeže Františka ke Světovému dni misií 2025
– strana 2 –

Editorial
– strana 2 –

Blahoslavená Kateřina Kosača
Libor Rösner
– strana 4 –

Promluva Lva XIV. na generálním shromáždění Papežských misijních děl
– strana 7 –

Svatá Markéta Marie Alacoque a úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (2 – dokončení)
– strana 8 –

Prodloužení možnosti získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už před 1. listopadem
– strana 9 –

Syn brusiče nožů (13)
Wilhelm Hünermann
– strana 10 –

Giovanni Battista Carlone (1603–1684): Svatý František Solano křtí indiány (Basilica della Santissima Annunziata del Vastato, Janov, Itálie)

Misionáři naděje mezi národy

Poselství papeže Františka ke Světovému dni misií 2025

Drazí bratři a sestry! Pro Světový den misií v Jubilejním roce 2025, jehož ústředním poselstvím je naděje,[1] jsem zvolil toto motto: „Misionáři naděje mezi národy“. Připomíná jednotlivým křesťanům i církvi, společenství pokřtěných, základní povolání být v Kristových stopách posly a strůjci naděje. Přeji všem čas milosti s věrným Bohem, který nás ve vzkříšeném Kristu obnovil „k živé naději“ (srov. 1 Petr 1,3–4). Rád bych zde připomněl některé důležité aspekty křesťanské misionářské identity, abychom se nechali vést Božím Duchem a zahořeli svatým zápalem pro nové evangelizační období církve, která je poslána, aby oživila naději ve světě, nad nímž visí temné stíny.[2]

1. Ve stopách Krista – naší naděje

Když slavíme první řádné Jubileum třetího tisíciletí, následující po Jubileu roku 2000, upíráme svůj pohled na Krista, který je středem dějin, „stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8). Ježíš v nazaretské synagoze ohlásil, že se Písmo naplnilo v „dnešku“ jeho přítomnosti v dějinách. Zjevil se tak jako ten, kterého Otec poslal s pomazáním Ducha Svatého, aby přinesl radostnou zvěst o Božím království a zahájil pro celé lidstvo „milostivý rok Páně“ (srov. Lk 4,16–21).

Pokračování na str. 5

Editorial

Misijní neděle a Den modliteb za misie – církevní rok připomíná o třetí neděli v říjnu podstatnou část života katolického křesťana. Křtem se člověk přece nejen stává členem katolické církve, ale zároveň přijímá závazek, že bude hlásat víru v Pána Ježíše Krista a jeho radostnou zvěst o Božím království a spáse lidských duší – hovoříme o misijním poslání pokřtěného. Jakkoliv jsou účinky svátosti křtu mocné a trvalé, je často velmi obtížné naplnit křesťanské misijní poslání – člověk si sám neví rady, jak by měl hlásat a co všechno říkat... Významnou pomocí zde je přijetí plnosti darů Ducha Svatého ve svátosti biřmování, která se považuje za svátost křesťanské dospělosti. Avšak je nezbytné s takto přijatou milostí Boží úzce spolupracovat a usilovně se také snažit ve věcech víry správně vzdělávat – upevní to nejen naši víru, ale pomůže to i při samotném hlásání – podle slov Pána Ježíše, kterými povzbuzoval při rozeslání své apoštoly (srov. Mt 10,19–20).

Ovšem hlásat nemusíme jen slovy, ale můžeme a máme i svým životem. Konečně, slova bez skutků jsou mrtvá... Zde se nabízí Ježíšova otázka z dnešního evangelia: „Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“ Je to výtka těm, kteří se sice nějakým způsobem setkali s Bohem a uvěřili v něj, ale oheň jejich lásky k němu vyhasl. (str. 3) Pán Ježíš zde představuje poněkud tristní pohled na svět: nebeský Otec se chce rozdat ze své lásky, ale často nenachází otevřená srdce pro přijetí svých darů. Ačkoliv je na osobním rozhodnutí každého člověka, zda přijme Boží lásku a bude upevňovat svůj vztah s Pánem, přece jen svou nemalou roli sehrává i příklad života z víry a případné hlásání Božího království slovy. Každý pokřtěný – a tedy misionář – si pak musí přiznat, že svými lidskými silami na takový úkol nestačí. Je zapotřebí usilovné modlitby, v níž si bude pokorně vyprošovat pevnost a stálost víry v Trojjediného Boha a schopnost předávat svým životem i slovy radostnou zvěst o Božím království. – A to jsou všechno témata, která se prolínají tímto v jádru „misijním“ čísle Světla...

* * *

I když se vše podstatné dozvíte na poslední straně, přece jen si dovolím pár slov o předplatném Světla na příští rok také na tomto místě. Dochází totiž k podstatné změně: z týdeníku se stane čtrnáctideník. Počet stran jednoho čísla se o polovinu navýší, bude tak dost prostoru zachovat současnou koncepci časopisu: být kvalitním průvodcem života s Bohem každý týden liturgického roku. Budou tedy dvě rozjímání nad liturgickými texty příslušných dvou nedělí, programy televizí na 14 dní, stejně tak rozpis breviáře a liturgických čtení. I nadále budeme představovat životy svatých, otiskovat papežovy katecheze či homilie, své pevné místo si podrží duchovní četba na pokračování.

Důvody ke změně jsou ryze pragmatické a my věříme, že pomohou k celoroční stabilizaci finančních nákladů na vydávání časopisu. Pokud jde o duchovní stránku věci – tu opět odevzdáváme zcela do Božích rukou a jako dosud se chceme opírat i o Vaše modlitby. Máte-li tu možnost, jsme vždy velice vděčni i za tak velkorysý dar, jakým je odsloužení mše svaté za naši redakci, za jednotlivé členy, i za její činnost. S pomocí Boží – lze snad troufale říci – tak ve vzájemné spolupráci budeme moci „svou troškou“ přispět k naplnění misijního úkolu, který přináleží každému katolickému vydavatelskému počinu. Boží prozřetelnost tomu chtěla, aby se o misijní neděli přidala i tato záležitost – a je nyní na každém z nás: na redakci i na Vás, čtenářích, jak se Světlu v příštím roce povede.

Pokorně přijměme tedy všechny Boží výzvy, jež se před námi v poselství tohoto čísla otevírají, a v odevzdané a vytrvalé modlitbě si vyprošujme sílu k jejich úspěšnému zvládnutí – k vlastnímu duchovnímu prospěchu, bližních i vzdálených, a především k větší cti a slávě Boží!

Daniel Dehner

Síla víry a modlitby

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?

Vystup nejdříve na pahorek a sleduj Mojžíšovu modlitbu i boj Izraelitů u Refidim. Setrvej na tomto místě dostatečně dlouho, aby ses mohl přesvědčit, že přímá souvislost mezi modlitbou k Hospodinu a úspěchem bojovníků není náhodná. Duch Svatý ti dokazuje, že ke každému opravdovému vítězství jsou potřební nejen bojovníci, ale i prosebníci. Právě o tom chce mluvit i tvůj Pán.

Jeho podobenství o bezcitném a bezbožném soudci tě možná překvapuje. Není to poprvé, co Ježíš posiluje tvou důvěru poukazem, že dočkáš-li se dobrého i od člověka, *ačkoliv je zlý*[1], tím spíše se můžeš spolehnout na dobrotivého Otce.

Není to však Bůh, kdo potřebuje tvoji vytrvalou modlitbu. Potřebuješ ji právě ty, aby sis živě uvědomoval své postavení, abys měl stále na mysli, kdo dává Izraeli vítězství, ustoupil tak z cesty Bohu a dal zcela volný průchod jeho všemohoucí dobrotivosti. Pamatuj si, že Boha nikdy neumoříš svým opakovaným voláním, ani ho nemůžeš nikdy obtěžovat. Bůh se neuzavřel do svého domu, aby měl ode všech pokoj a klid. Kdyby chtěl zůstávat v takovém klidu, nebyl by stvořil nic z toho, co stvořil a stále zachovává.

Je tomu právě naopak. Sotva první člověk vykročil na cestu neštěstí, ještě dříve, než si mohl uvědomit, do jaké bídy uvrhl sám sebe i svět, dříve, než mohl pomyslet na lítost a vyslovit první prosbu, Bůh se sám ze své vlastní dobrotivosti zaručil, že ho vysvobodí za cenu svého vlastního života v těle Bohočlověka. Dal tak jasně najevo, že jeho nejvlastnějším zájmem je zjednávat právo svým vyvoleným.

Proč se máš tedy *stále modlit a nikdy neochabovat?* Právě tvoje volání k Bohu je nejprůkaznějším znamením, že patříš mezi jeho *vyvolené.* Modlitba je více než přednesená žádost o to, čeho se ti právě nedostává. Tvoje modlitba je především rozhovor dítěte s Otcem. Když se modlíš, vyznáváš tím svou víru, že on je u tebe a ty u něho. On tě nejen slyší, ale přímo tě prostupuje. Vidí do nejmenších podrobností, kdo jsi, co máš a co ti naopak schází, vidí, co jsi byl, co jsi i co budeš. Má přitom ten nejvlastnější zájem o tvé nejvyšší dobro. Vytrvalost tvé modlitby není potřebná k tomu, aby Bůh změnil svůj postoj a přece jen ti pomohl. U modlitby máš setrvat, aby ses sám změnil a dosáhl onoho stavu, kdy jsi schopen s opravdovým užitkem přijímat Boží dary.

Svou pokornou modlitbou vyznáváš svou víru a své přesvědčení, že jsi jeho dítě, které se mu bezvýhradně odevzdává. Podrobuješ se jeho otcovské lásce a jejímu láskyplnému vedení, vracíš se ze svých chybných odbočení zpět do jeho náruče. Proto nikoliv on, ale ty potřebuješ *ustavičně se modlit a nikdy nepřestávat,* protože jsi trvale vystaven nebezpečí ztrácet ze zřetele, že *on tě ustavičně miluje a nikdy milovat nepřestává*, dokonce ani tehdy ne, když se ti zdá, že tě *obléhají všichni tvoji nepřátelé, obkličují tě jako včely, chtějí tě spálit jako trní, vrážejí do tebe, abys padl*[2].

Potřebuješ se ustavičně modlit, abys i takové situace, ve kterých se ti zdá, že tě Bůh opustil, přijímal jako příležitost, kdy se můžeš obzvláště zřetelně opřít jen o svou víru. Protože teprve tam, kde končí všechna lidská naděje a všechny lidské vyhlídky, můžeš *proti vší naději*[3] osvědčit v důvěře všechnu svou víru, že *Hospodin je jediný, od koho ti může přijít pomoc*[4].

Neobracej se tedy na nebeského Otce netrpělivým křikem, jako bys mu chtěl vyčítat, že si tě nevšímá a zapomíná o tebe pečovat! Pokud takto voláš, nesmíš se divit, že se svou pomocí otálí. Nemůže ti přece potvrdit tvůj omyl, který je v rozporu s jeho moudrostí a láskou. Zkus se na něho obrátit v pevném přesvědčení víry, že tě chová ve své náruči, i když právě prožíváš, jako bys *procházel temnotou rokle*[5]. Pros Ježíše, aby tě naučil takové modlitbě, která ani v nejmenším nepochybuje o Otcově dobrotě ani o jeho spravedlnosti a moci.

Cvič se v této ustavičné modlitbě pokorné víry, abys byl připraven na ještě obtížnější chvíle, které nadcházejí, kdy se *mnozí pohorší, budou zrazovat jeden druhého a jedni druhé budou nenávidět.* Tehdy také podle Ježíšových slov *u mnohých uhasne láska*[6] a s ní i víra. Pán se tedy táže s oprávněnou obavou: *Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?* Aby ji u tebe nalezl, *drž se toho, čemu ses od něho naučil a cos přijal jako jisté.* Tvé modlitby je zapotřebí nejen pro tebe, ale i pro celou církev. Ona musí ustavičně bojovat s Amalečany, kteří se rojí i v jejích vlastních řadách. Potřebuje mnoho prosebníků, aby *dokázala hlásat slovo vhod i nevhod, usvědčovat, zakazovat i povzbuzovat s všestrannou* trpělivostí, potřebuje mnoho rukou, které se zvedají k nebi *a zůstanou pevné až do západu slunce.*

Ježíši, dej mi svého Ducha a nauč *mě stále se modlit a neochabovat!*

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 17,8–13

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostřím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2. čtení – 2 Tim 3,14–4,2

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem,

Dokončení na str. 8

Poznámky:

[1] Srov. Mt 7,11; [2] srov. Ž 118,10–13; [3] srov. Řím 4,18; [4] srov. Ž 121,2.5; [5] Ž 23,4; [6] srov. Mt 24,10–13.

Libor Rösner

Blahoslavená Kateřina Kosača

V našem seriálu o světcích jsme už měli zástupce většiny evropských států, ale z Bosny ještě nikoho. To již nyní neplatí, neboť v tomto Světle si představíme životní dráhu poslední bosenské královny, kterou Král králů postavil po své pravici.

Narodila se někdy kolem roku 1424 v Blagaji u Mostaru v šlechtickém manželství Štěpána Vukčiće Kosača a Jeleny, členky knížecího rodu Balšićů. Šlo o významné rody země Hum, součásti dnešní Hercegoviny. Štěpán také vlastnil četné statky na území dnešní Hercegoviny, Srbska, Černé Hory a Chorvatska.

Přeskočíme dvě dekády, abychom se ocitli v roce 1443, v němž na bosenský trůn usedl Štěpán Tomáš. Žil v konkubinátu s jistou Vojačou, ženou nízkého původu, se kterou měl syna a které slíbil sňatek. Nijak zvlášť ale do svazku manželského nespěchal, nicméně vnější okolnosti ho donutily jednat, avšak jinak, než si Vojača představovala.

Zemi zcela reálně hrozil vpád osmanských vojsk, která od Bosporu nezadržitelně postupovala přes Balkán do lůna Evropy. Síly Štěpána Tomáše byly dost chabé; aby se jim mohl postavit na bitevním poli, potřeboval nutně pomoc sousedních katolických vládců. Byly v tom však dva háčky: první představoval jeho nelegitimní svazek, druhý skutečnost, že Tomáš byl pataren, tj. člen bosenské státní církve, kterou Řím vnímal jako heretickou [(1)]. Zejména kvůli druhé skutečnosti ho papež Evžen IV. neuznával jako legitimního panovníka. Tváří v tvář smrtelnému nebezpečí své země roku 1445 Štěpán Tomáš opustil Vojaču (papež Evžen IV. ho zprostil slibu ohledně svatby), přijal katolickou víru a smířil se s církví svatou. A aby si zajistil spojence, o rok později se v hlavním městě Kraljeva Sutjeska oženil, a to právě s Kateřinou, jež se sňatkem rovněž vzdala patarenství a konvertovala ke katolicismu. V jejím otci získal Štěpán Tomáš spojence navýsost významného: magnát Kosača je dodnes považován za jednu z nejvýznačnějších osobností středověké Bosny; svého času měl dostatek vlivu a sil, že si mohl od Bosenského království odpojit část jižních přímořských oblastí, prohlásit se nezávislým na králi Štěpánu Tomášovi a přijmout titul vévody – „herzega ze Sávy“. Od té doby se jeho země nazývala Hercegovinou.

Z Kateřininy strany nešlo při konverzi o formální krok. Výrazný vliv na ni měli členové řádu menších bratří sv. Františka. Nasála jejich ducha, což se odrazilo jednak v její péči o chudé a nemocné, jednak v jejím vstupu mezi františkánské terciáře. Řád s manželovou pomocí vydatně podporovala, nechala pro něj např. zbudovat klášter v Kreševu, stavěla ovšem i jiné sakrální objekty, jako např. kostel Nejsvětější Trojice ve Vrli či kostel sv. Kateřiny ve městě Jajce. Nejen pro tyto chrámy vyšívala mladá královna oltářní plátna a mešní roucha, její schopnosti vyšívačky byly pověstné, učila této dovednosti zbožné ženy.

Se Štěpánem Tomášem přivedla Kateřina Kosača na svět dvě děti: syna Zikmunda a dceru Kateřinu, jimž se při výchově snažila ze všech sil předávat křesťanské hodnoty. Byl zde však ještě Tomášův nemanželský syn Štěpán Tomašević, kterého měl král s Vojačou. Podle některých to byl právě on se svým strýcem Radivojem (a Tomášovým bratrem), kdo otce Tomáše roku 1461 připravil o život. Tento bosenský vladař a manžel příští blahoslavené odolával tureckému nebezpečí, jak se dalo, i za cenu značných ústupků a placení daně z míru sultánu Mohamedovi II., když se však v inkriminovaném roce šikoval na výpravu proti nim, zemřel za nevyjasněných okolností (pravděpodobně na otravu).

Štěpán Tomašević otce pak na trůnu vystřídal a vdovu Kateřinu zcela pragmaticky jmenoval královnou matkou, aby si zachoval dobré vztahy s jejím otcem Štěpánem Vukčićem Kosačou. Královnou se stala jeho choť Mara – jméno přijala po své konverzi z pravoslaví. Nevládl dlouho. Již dva roky poté jej Turci v jedné bitvě zajali, potupně vláčeli od města k městu, a nakonec přišel o hlavu. Tuto katastrofu odnesla i Kateřina – její dvě nezletilé děti odvlekli Osmani do otroctví.

Ona sama tomuto krušnému osudu unikla. Podle jedné verze dlela zrovna na návštěvě u svého bratra Vladislava, podle

Náhrobek Kateřiny Kosača v římské bazilice Santa Maria in Aracoeli

druhé se na útěku od hlavní družiny sebeobětavě oddělila, když použila taktiku ptačích rodičů, kteří vetřelce blížícího se k hnízdu odlákávají, aby uchránili svá mláďátka. Ve svém úsudku se ale Kateřina zmýlila, Turci nepronásledovali ji, královnu matku, nýbrž právě skupinu, kde byly její děti. O osudech klárovny Mary není nic známo, neví se, kde skončila, zda v harému, nebo někde jinde. Kateřina tak je poslední doloženou žijící bosenskou královnou.

Usadila se načas v Dubrovnické republice, po vzoru italských přístavů Janova a Benátek svobodné městské republice v čele s vlastní správou. Jenže ani tam nebyla v bezpečí před Osmany a vrchní činitelé této námořní městské republiky se obávali, že přítomnost bosenské královny na útěku bude pro sultána Mohameda II. důvodem k obsazení města. Proto se Kateřina odebrala do Říma, jelikož se domnívala, že tam bude v odporu vůči Osmanům platnější a že odtud bude mít větší šanci dostat své děti ze zajetí na svobodu. Naděje jí svitla, když papež Pius II. vyzval všechny křesťanské panovníky k účasti na křížové výpravě proti *„nepřátelům Krista“*, tj. Turkům: chtěl vrátit východní Evropě křesťanský charakter a jednou provždy

zastavit osmanské vpády na kontinent. Papež hodlal stanout v jejím čele, leč na shromaždišti křižáků v Anconě mu (a tím i sny Kateřině Kosača) plány 15. srpna 1464 překazila smrt.

V hlavním městě křesťanství žila Kateřina i poté v hluboké zbožnosti. Roku 1472 se kupř. v Aquile zúčastnila slavnostního přenesení ostatků sv. Bernardina Sienského do nového, jemu zasvěceného kostela. Žila v samaritánské službě potřebným, v trpělivém snášení bolesti ze ztráty syna a dcery, které již nikdy nespatřila (navzdory osobnímu nasazení papeže v této věci) a o nichž se ke své drásavé bolesti dozvěděla, že byli násilně islamizováni. Rovněž tuto ránu srdci křesťanské matky nesla statečně.

Ač žila prakticky v exilu, nadále vystupovala jako právoplatná představitelka svého porobeného království. Však jí také papež udělil štědrou pomoc, aby mohla žít důstojně vzhledem ke své královské hodnosti. Její výdaje přitom měly často adresáty mezi římskou chudinou.

Nedlouho předtím, než si ji Bůh povolal k sobě, sepsala Kateřina závěť, v níž do podrobností rozdělila svůj majetek těm, kteří jí zůstali věrní, a svým dětem odkázala Bosenské království, pokud se vrátí z otroctví a znovu přijmou katolickou víru. Pokud by se tak nestalo, dokonce i kdyby se děti vrátily a držely se islámu, vydědila je a odkázala Bosnu Svatému stolci.

Poté, co 25. října 1478 umřela, byla poslední bosenská královna pohřbena podle vlastního přání ve své oblíbené římské bazilice Santa Maria in Aracoeli, v níž svěřovala Bohu a Panně Marii osud svých dětí a milované Bosny. Když byl století poté oltář tohoto kostela restaurován, byl její náhrobní kámen přemístěn a usazen na nejbližší sloup. Dnes už ovšem nevíme, kde přesně se nachází místo posledního Kateřinina odpočinku.

Ačkoli se o oficiálním beatifikačním procesu poslední bosenské královny nic neví, pověst její svatosti zůstala mezi jejími poddanými živá. Zejména díky minoritům je v Bosně či Chorvatsku ctěna po staletí jako blahoslavená.

Poznámky:

(1) Byla tam jistá příbuznost se sektou bogomilů, uznávali dualismus dobra a zla, Boha a ďábla, světla a tmy, svět byl pro ně dílem ďáblovým.

Misionáři naděje mezi národy

– pokračování poselství papeže Františka ze str. 2

V tomto mystickém „dnešku“, který přetrvává až do konce světa, je Kristus naplněním spásy pro všechny, zejména pro ty, jejichž jedinou nadějí je Bůh. On ve svém pozemském životě „procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny“ od zla a od Zlého (srov. Sk 10,38), a tak navracel naději v Boha potřebným i všemu lidu. Navíc zakoušel všechny lidské slabosti, kromě slabosti hříchu, a dokonce procházel kritickými okamžiky, které mohly vést k zoufalství, jako při agónii v Getsemanech a na kříži. Avšak Ježíš všechno svěřoval Bohu Otci a s naprostou důvěrou se podřídil jeho spásnému plánu pro lidstvo, plánu pokoje pro budoucnost plnou naděje (srov. Jer 29,11). Tak se stal božským Misionářem naděje, nejvyšším vzorem všech, kteří v průběhu staletí plní poslání přijaté od Boha, a to i v krajních zkouškách.

Prostřednictvím svých učedníků, kteří jsou posláni ke všem národům a mysticky jsou jím provázeni, pokračuje Pán Ježíš ve své službě naděje pro lidstvo. Stále se sklání nad každým chudým, trpícím, zoufalým a zlem sužovaným člověkem, aby mu „na rány nalil olej útěchy a víno naděje“ (srov. preface *„Ježíš milosrdný Samaritán“*). Církev, společenství Kristových učedníků-misionářů, poslušna svého Pána a Mistra a se sobě vlastním duchem služby, pokračuje v tomto poslání a nabízí svůj život za všechny uprostřed národů. Ačkoli musí čelit na jedné straně pronásledování, soužení a těžkostem a na druhé straně vlastním nedokonalostem a selháním způsobeným slabostmi jednotlivých členů, je neustále podněcována Kristovou láskou, aby v jednotě s ním pokračovala na této misijní cestě a aby tak jako on a spolu s ním vyslyšela prosby strádajícího lidstva, dokonce i nářek každého stvoření očekávajícího definitivní vykoupení. To je církev, kterou Pán vždy a navždy vyzývá, aby šla v jeho stopách: „Ne církev statická, ale církev misionářská, která kráčí s Kristem po cestách světa.“(3)

Nechme se proto také my inspirovat, abychom se vydali ve stopách Pána Ježíše a stali se spolu s ním a v něm znamením a posly naděje pro všechny na každém místě a v každé situaci, kterou nám Bůh dá prožívat. Kéž všichni pokřtění, Kristovi učedníci-misionáři, nechají zazářit jeho naději ve všech koutech země!

2. Křesťané – nositelé a strůjci naděje mezi národy

Při svém následování Krista Pána jsou křesťané povoláni, aby předávali radostnou zvěst tím, že budou sdílet konkrétní životní situace s těmi, s nimiž se setkávají, a stanou se tak nositeli a strůjci naděje. Vždyť „radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu“.(4)

Toto slavné prohlášení Druhého vatikánského koncilu, které vyjadřuje smýšlení a styl křesťanských společenství v každé době, stále inspiruje jejich členy a pomáhá jim kráčet světem spolu se svými bratry a sestrami. Mám na mysli zejména vás, misionáře *ad gentes*, kteří jste se na základě Božího povolání vydali do jiných zemí, abyste zvěstovali Boží lásku v Kristu. Děkuji vám z celého srdce! Váš život je konkrétní odpovědí na pověření od zmrtvýchvstalého Krista, který poslal své učedníky, aby evangelizovali všechny národy (srov. Mt 28,18–20). Připomínáte tak univerzální povolání pokřtěných stát se z moci Ducha a s každodenním nasazením misionáři mezi všemi národy a svědky velké naděje, kterou nám dal Pán Ježíš.

Obzor této naděje překračuje pomíjivé světské skutečnosti a otevírá se skutečnostem božským, které můžeme zakoušet již v přítomnosti. Jak již připomněl svatý Pavel VI., spása v Kristu, kterou církev nabízí všem jako dar Božího milosrdenství, není jenom „imanentní, tj. úměrná hmotným a duchovním potřebám, [...] jež se týkají jen našeho pozemského života a plně se ztotožňují s našimi pozemskými přáními, nadějemi, starostmi a zápasy, nýbrž jde i o spásu, která přesahuje všechny tyto hranice a naplňuje se ve společenství s jedinou absolutní bytostí, s Bohem.

Je to tedy transcendentní a eschatologická spása, která má počátek v tomto časném životě, ale naplňuje se ve věčnosti.“[5]

Křesťanské komunity, oživované touto velkou nadějí, mohou být znamením nové lidskosti ve světě, který v těch „nejrozvinutějších“ oblastech vykazuje vážné příznaky krize lidství: šířící se pocit bezradnosti, osamělost a opuštěnost starších lidí, neochota vynaložit úsilí k pomoci těm, kteří jsou našimi bližními v nouzi. V technologicky nejvyspělejších zemích se vytrácí blízkost; všichni jsme propojeni, ale nemáme mezi sebou vztah. Zaujetí efektivitou a lpění na věcech a ambicích nás vedou k sebestřednosti a k neschopnosti projevit altruismus. Evangelium, prožívané ve společenství, nám může navrátit celistvé, zdravé a vykoupené lidství.

Proto znovu všechny vyzývám, abychom rozvíjeli činnosti uvedené v *bule k vyhlášení Jubilea* (č. 7–15), se zvláštní pozorností věnovanou lidem nejchudším a nejslabším, nemocným, starým a těm, kteří jsou z materialistické a konzumní společnosti vyloučeni. A konat je v Božím stylu: s blízkostí, soucitem a něhou, s péčí o osobní vztah s bratry a sestrami v jejich konkrétní situaci.[6] Často to jsou oni, kdo nás učí, jak máme žít s nadějí. A prostřednictvím osobního kontaktu jim budeme moci zprostředkovat lásku soucitného Srdce Páně.

Zakusíme, že „Srdce Kristovo [...] je živým jádrem prvního hlásání“.[7] Když budeme čerpat z tohoto zdroje, budeme moci s prostotou nabízet naději přijatou od Boha (srov. 1 Petr 1,21) a přinášet druhým stejnou útěchu, jakou Bůh utěšuje nás (srov. 2 Kor 1,3–4). V lidském a božském Srdci Ježíšově chce Bůh promlouvat k srdci každého člověka a všechny přitahovat ke své lásce. „Byli jsme vysláni, abychom pokračovali v tomto poslání: být znamením Kristova Srdce a Otcovy lásky, která objímá celý svět“.[8]

3. Obnovit poslání naděje

Tváří v tvář naléhavosti poslání naděje v dnešní době jsou Kristovi učedníci povoláni k tomu, aby se nejprve sami formovali a stali se „řemeslníky“ naděje a obnoviteli často rozrušeného a nešťastného lidstva.

Za tímto účelem je třeba v sobě obnovit velikonoční spiritualitu, kterou prožíváme při každé eucharistické slavnosti, a zvláště při velikonočním triduu, jež je centrem a vyvrcholením liturgického roku. Jsme pokřtěni do vykupitelské smrti a vzkříšení Krista, do Velikonoc Páně, které znamenají věčné jaro dějin. Jsme tedy „lidmi jara“, vždy s pohledem plným naděje, o který se můžeme podělit se všemi, protože v Kristu „věříme a víme, že smrt a nenávist nejsou posledním slovem“ o lidském životě.[9] Proto z velikonočních tajemství, která se uskutečňují při liturgických slavnostech a svátostech, neustále čerpáme sílu Ducha Svatého, abychom s horlivostí, odhodláním a trpělivostí pracovali na rozsáhlém poli evangelizace světa. „Vzkříšený a oslavený Kristus je hlubokým pramenem naší naděje a při plnění poslání, které nám svěřuje, nám nebude chybět jeho pomoc.“[10] V něm žijeme a vydáváme svědectví o oné svaté naději, která je „darem a úkolem pro každého křesťana“.[11]

Misionáři naděje jsou muži a ženy modlitby, protože „člověk, který doufá, je člověk, který se modlí“, jak zdůraznil ctihodný kardinál Van Thuan, který si udržel naději i v dlouhých útrapách vězení díky síle, jakou mu dodávala vytrvalá modlitba a Eucharistie.[12] Nezapomínejme, že modlitba je první misijní činností a zároveň „první silou naděje“.[13]

Obnovme tedy poslání naděje, které vychází z modlitby, zvláště z modlitby s Božím slovem, a především ze žalmů, jež jsou velkou symfonií modlitby, jejímž skladatelem je Duch Svatý.[14] Žalmy nás učí doufat v protivenstvích, rozeznávat znamení naděje a mít neustálou „misijní“ touhu, aby byl Bůh chválen všemi národy (srov. Ž 41,12; 67,4). Modlitbou udržujeme jiskru naděje, kterou v nás zažehl Bůh, aby se stala velkým ohněm, jenž osvětluje a zahřívá všechny kolem nás, a to i konkrétními činy a gesty inspirovanými samotnou modlitbou.

A konečně evangelizace je vždy komunitním procesem, stejně jako sama křesťanská naděje.[15] Tento proces nekončí prvním hlásáním a křtem, ale pokračuje budováním křesťanských společenství prostřednictvím doprovázení každého pokřtěného na cestě evangelia. V moderní společnosti není příslušnost k církvi nikdy skutečností získanou jednou provždy. Proto je misijní činnost spočívající v předávání a formování zralé víry v Krista „paradigmatem každého díla církve“,[16] dílem, které vyžaduje společenství modlitby a činnosti. Znovu chci zdůraznit misijní synodalitu církve, stejně jako službu Papežských misijních děl při prosazování misijní odpovědnosti pokřtěných a podpoře nových místních církví. A vybízím vás všechny, děti, mládež, dospělé i starší, abyste se aktivně podíleli na společném evangelizačním poslání předáváním svědectví svého života a svou modlitbou, svými oběťmi a svou štědrostí. Za to Vám srdečně děkuji!

Milé sestry a milí bratři, obraťme se k Panně Marii, Matce Ježíše Krista, naší naději. Jí svěřme své přání pro toto Jubileum a pro nadcházející roky:

„Kéž se světlo křesťanské naděje dostane ke každému člověku jako poselství Boží lásky, která je pro všechny! A kéž se církev ve všech částech světa stane věrohodným svědkem této zvěsti!“[17]

Dáno v Římě u sv. Jana v Lateránu dne 25. ledna 2025, na svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola

FRANTIŠEK

(Zdroj: ČBK, redakčně upraveno)

Poznámky:

(1) František, bula k vyhlášení Jubilejního roku 2025 *Spes non confundit*, č. 1.
(2) Srov. František, encyklika *Fratelli tutti*, č. 9–55, Praha, Karmelitánské nakladatelství 2021.
(3) František, homilie při závěrečné mši řádného generálního shromáždění biskupské synody, 27. října 2024.
(4) 2. vatikánský koncil, konstituce *Gaudium et spes*, č. 1, in: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*, Kostelní Vydří, Karmelitánské nakladatelství 2002.
(5) Pavel VI., apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi*, č. 27, Praha, Zvon 1990.
(6) Srov. František, apoštolská exhortace *Evangelii gaudium*, č. 127–128, Praha, Paulínky 2014.
(7) František, encyklika *Dilexit nos*, č. 32.
(8) František, promluva k účastníkům generálního shromáždění Papežských misijních děl, 3. června 2023.
(9) Srov. František, katecheze, 23. srpna 2017.
(10) *Evangelii gaudium*, č. 275.
(11) *Naděje je světlem v noci*, 7, Vatikán 2024.
(12) Srov. F. X. Nguyen Van Thuan, *Il cammino della speranza*, č. 963, Řím 2001.
(13) František, katecheze, 20. května 2020.
(14) Srov. František, katecheze, 19. června 2024.
(15) Srov. Benedikt XVI., encyklika *Spe Salvi*, č. 14, Praha, Paulínky 2008.
(16) *Evangelii gaudium*, č. 15.
(17) Bula *Spes non confundit*, č. 6.

Promluva Lva XIV. na generálním shromáždění Papežských misijních děl

Dne 22. května 2025 přijal papež Lex XIV. v Klementinském sále Apoštolského paláce účastníky plenárního zasedání Papežských misijních děl, tedy především jejich národní ředitele. Doporučil jim, aby ve svých diecézích a farnostech pomáhali věřícím rozpoznat zásadní význam misií a podpory mladých a rostoucích církví a aby do světa nesli evangelijní zaslíbení pravého a trvalého pokoje. Jeho promluvu přinášíme v plném znění.

Eminence, Excelence,
generální sekretáři, národní ředitelé a zaměstnanci Papežských misijních děl, drazí bratři a sestry!

Srdečně vás všechny vítám, kteří jste se sešli z více než sto dvaceti zemí, abyste se zúčastnili výročního zasedání Generální rady Papežských misijních děl. Nejprve bych chtěl vyjádřit svou vděčnost vám a vašim spolupracovníkům za službu, kterou vykonáváte a která je nepostradatelná pro evangelizační poslání církve, jak mohu osobně dosvědčit ze svých let pastorační služby v Peru.

Papežská misijní díla jsou skutečně „hlavním prostředkem“ při probouzení misijní odpovědnosti všech pokřtěných a k podpoře církevních společenství v oblastech, kde je církev mladá (srov. dekret *Ad gentes*, 38). Vidíme to v Papežském misijním díle šíření víry, které poskytuje pomoc pastoračním a katechetickým programům, stavbě nových kostelů, zdravotní péči a vzdělávacím potřebám v misijních oblastech. Papežské misijní dílo dětí podporuje programy křesťanské výchovy pro děti a stará se o jejich základní potřeby a ochranu. Stejně tak Papežské dílo svatého apoštola Petra pomáhá pěstovat misijní povolání, jak kněžská, tak řeholní, zatímco Papežská misijní unie se věnuje formaci kněží, řeholníků a řeholnic a celého Božího lidu pro misijní dílo církve.

Podpora apoštolského zápalu mezi národy zůstává základním aspektem obnovy církve, jak ji předvídal Druhý vatikánský koncil, a dnes je ještě naléhavější. Náš svět, zraněný válkou, násilím a nespravedlností, potřebuje slyšet evangelní poselství o Boží lásce a zakusit smiřující moc Kristovy milosti. V tomto smyslu je sama církev, ve všech svých členech, stále více povolána k tomu, aby se stávala „misijní církví, která otevírá náruč světu, ohlašuje Slovo... a stává se kvasem jednoty pro lidstvo“ (*Homilie při mši svaté na začátku pontifikátu*, 18. května 2025). Musíme všem národům, ba všem stvořeným bytostem přinést evangelijní zaslíbení pravého a trvalého pokoje, který je možný, protože podle slov papeže Františka „Pán zvítězil nad světem a jeho trvalými konflikty tím, že jej smířil krví svého kříže.“ (*Evangelii gaudium,* 229)

Proto vidíme, jak je důležité podporovat ducha misionářského učednictví u všech pokřtěných a jejich smysl pro to, že je naléhavé přinášet Krista všem národům. V této souvislosti bych chtěl poděkovat vám a vašim spolupracovníkům za úsilí, jež každoročně vynakládáte na přípravu Světového dne misií, který se koná předposlední neděli v říjnu a který mi velmi pomáhá v péči o církve v oblastech působnosti Dikasteria pro evangelizaci.

Dnes, stejně jako ve dnech po Letnicích, pokračuje církev pod vedením Ducha Svatého svou cestou dějinami s důvěrou, radostí a odvahou a hlásá jméno Ježíše a spásu, která pochází z víry ve spásnou pravdu evangelia. Papežská misijní díla jsou důležitou součástí tohoto velkého úsilí. V rámci koordinace formace a oživování misijního ducha na místní úrovni bych chtěl požádat národní ředitele, aby upřednostňovali návštěvy diecézí, farností a společenství, a tak pomáhali věřícím rozpoznat zásadní význam misií a podpory našich bratrů a sester v těch oblastech světa, kde je církev mladá a rozrůstá se.

Než zakončíme naše dnešní setkání, rád bych se s vámi zamyslel nad dvěma charakteristickými prvky vaší identity jako Papežských misijních děl, a to nad společenstvím a univerzalitou. Jako Papežské misijní dílo, které se zavázalo sdílet misijní poslání papeže a biskupského kolegia, jste povoláni pěstovat a dále rozvíjet mezi svými členy vizi církve jako společenství věřících, oživované Duchem Svatým, které nám umožňuje vstoupit do dokonalé jednoty a harmonie Nejsvětější Trojice. V Trojici totiž nacházejí jednotu všechny věci. Tato dimenze křesťanského života a poslání mi leží na srdci a odráží se ve slovech svatého Augustina, která jsem si zvolil pro svou biskupskou službu a papežský úřad: *In Illo uno unum*. Kristus je náš Spasitel a v něm jsme jedno, jedna Boží rodina, přes bohatou rozmanitost jazyků, kultur a zkušeností.

Vědomí společenství jako údů Kristova těla nás přirozeně otevírá univerzálnímu rozměru evangelizačního poslání církve a inspiruje nás k překračování hranic jednotlivých farností, diecézí a národů, abychom se s každým místem a každým národem podělili o cenné poznání Ježíše Krista (srov. Flp 3,8).

Obnovená pozornost k jednotě a univerzálnosti církve přesně odpovídá autentickému charismatu Papežských misijních děl, jež by mělo inspirovat proces obnovy statutů, který jste zahájili. V tomto smyslu jsem přesvědčen, že tato cesta utvrdí členy Papežských misijních děl po celém světě v povolání být kvasem misijní horlivosti Božího lidu.

Drazí přátelé, oslava tohoto Svatého roku nás všechny vybízí, abychom byli „poutníky naděje“. Opakuji slova, která papež František zvolil jako téma letošního Světového misijního dne, a na závěr vás povzbuzuji, abyste i nadále byli „misionáři naděje mezi národy“. Svěřuji vás, vaše dobrodince a všechny, kteří spolupracují na vašem důležitém díle, milující přímluvě Panny Marie, Matky církve, a ze srdce vám uděluji apoštolské požehnání jako záruku trvalé radosti a pokoje v Pánu.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)

Svatá Markéta Marie Alacoque a úcta k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu (2 – dokončení)

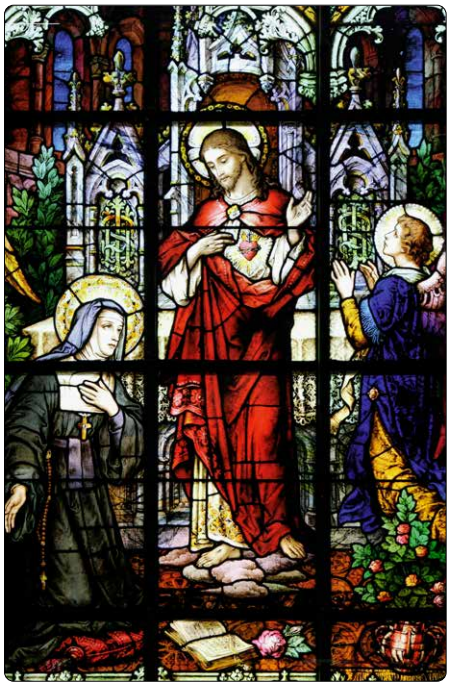
Čtyři velká zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

V prvních letech svého řeholního života, od prosince 1673 do června 1675, měla sestra Markéta – *učednice jeho Srdce,* jak ji sám Ježíš nazval – čtyři velká zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Během nich jí bylo vyjeveno také její vlastní životní poslání.

První zjevení Nejsvětějšího Srdce prožila sestra Markéta 27. prosince 1673, o svátku svatého apoštola Jana. Tehdy mohla spočinout na Ježíšově Srdci jako jeho milovaný učedník a Ježíš jí zjevil zázraky své lásky. Dal jí pochopit, jak neuhasitelný oheň lásky k lidem hoří v jeho Srdci. Tímto ohněm zapálil i její srdce a ona pochopila, že jejím úkolem je zprostředkovat světu tuto jeho lásku.

Při **druhém zjevení** v roce 1674, když bylo sestře Markétě 27 let, ukázal jí Ježíš své Srdce jako lidské srdce – zraněné, obklopené trnovou korunou. Nad srdcem byl kříž, symbol utrpení, které snášel za lidi od prvního okamžiku svého vtělení.

Ve **třetím velkém zjevení** se jí Pán Ježíš svěřil s hlubokým zármutkem nad chladem a nevděčností mnoha lidí vůči jeho lásce. Markétě řekl: *„Toto mě zraňuje mnohem více než všechno, co jsem vytrpěl při svém umučení. Kdyby mi aspoň projevili vděčnost za moji lásku, všechno, co jsem pro ně udělal, bych považoval za maličkost – a udělal bych ještě mnohem více,*

Vitrážní okno sv. Markéty Marie Alacoque v katedrále v Covingtonu (foto br. Lawrence Lew OP)

kdyby to bylo možné. Avšak místo toho jejich srdce zůstávají chladná a necitlivá vůči veškerému mému úsilí konat dobro.“ Ježíš Markétu požádal, aby odčiňovala tento nevděk lidí ve jménu celého lidstva. Měla co nejčastěji přijímat Eucharistii a každý čtvrtek večer mezi 23. a 24. hodinou se mu klanět při tzv. svaté hodině, aby spolu s ním prožívala smrtelnou úzkost v Getsemanské zahradě.

Čtvrté zjevení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, které sestra Markéta zažila v oktávu svátku Božího Těla v roce 1675, mělo zásadní význam pro celou církev. Ježíš jí svěřil úkol: usilovat o zavedení liturgického svátku ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, aby tehdejší věřící zvláštním způsobem uctívali jeho lásku a s horlivostí mu ji opětovali.

Ježíš a Maria postupně vedli Markétu cestou smírného utrpení. Nejprve měla přivést na správnou cestu své spolusestry, což od ní vyžadovalo velkou duchovní sílu – musela snášet pomluvy, ponižování a útoky, odpouštět jim a obětovat se za ně a za jejich obrácení. Později se její oběť rozšířila na celý řeholní řád, aby přispěla k jeho vnitřní obnově. Kromě těchto úkolů jí Pán svěřil také poslání, které se týkalo celého světa: měla šířit úctu k Nejsvětějšímu Srdci, podporovat slavení svaté hodiny, žádat o smírné, odčiňující svaté přijímání o prvním pátku v měsíci a zasazovat se o oficiální zavedení svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v církvi na celém světě.

Počátky šíření úcty k Ježíšovu Srdci

Ani její představená, ani zpovědníci či teologové, kteří zkoumali její nadpřirozené zážitky, nebyli zpočátku přesvědčeni o jejich pravosti. Změna nastala v roce 1675, kdy do kláštera přijel přednášet jezuitský kněz Claude de la Colombière. Ještě před prvním rozhovorem sestra Markéta jasně zaslechla ve svém srdci hlas: *„Toto je ten, jehož ti posílám.“* Tato vnitřní jistota se potvrdila, když k němu poprvé přistoupila ke svaté zpovědi. P. Claude rychle rozpoznal, že mystické zážitky této sestry jsou pravé a že nejsou projevem posedlosti či psychické poruchy. Ujal se jí a přimluvil se za ni u představených. Dí-

Liturgická čtení – *dokončení ze str. 3*

který bude soudit živé i mrtvé, (zapřísahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Evangelium – Lk 18,1–8

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: »Zastaň se mě proti mému odpůrci.« Ale on dlouhou dobu nechtěl.

Potom si však řekl: »I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.«“

A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

ky jeho podpoře se brzy atmosféra v klášteře změnila.

Poprvé se této omilostněné duši dostalo podpory a velké útěchy od zpovědníka a duchovního vůdce. Ve svých zápiscích uvádí: *„Když jednou otec Colombière slavil mši svatou v našem klášterním kostele, Pán nám oběma udělil velké milosti. Když jsem přistoupila ke svatému přijímání, ukázal mi Spasitel své Nejsvětější Srdce jako ohnivou pec a další dvě srdce se s ním spojila a ponořila se do něho. Řekl mi: »Takto moje čistá láska navždy spojí tato tři srdce.« Pak mi vysvětlil, že toto spojení má sloužit výhradně k oslavě jeho Nejsvětějšího Srdce, jehož poklady mám vyjevit tomuto knězi, aby mohl jejich hodnotu zprostředkovat jiným. Proto bychom měli být jako bratr a sestra a společně čerpat z těchto duchovních darů.“*

V roce 1992 papež Jan Pavel II. prohlásil jezuitského kněze a apoštola úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu Clauda de la Colombière za svatého

Žel, již o rok později byl P. Claude vyslán do Anglie, kde čelil těžké zkoušce – nakazil se tuberkulózou a jen díky zvláštní ochraně nebe unikl mučednictví, jelikož katolická církev byla v té době v Anglii krutě pronásledována. Po návratu do Francie opět věnoval veškerou svoji sílu šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci. Jeho zdravotní stav se však stále zhoršoval a 15. února 1682 zemřel ve věku pouhých 41 let.

V roce 1684 byla za představenou kláštera zvolena sestra Marie-Christina Melinová, která si Markétu zvolila za svoji asistentku a později ji pověřila úkolem novicmistrové. Světice tak získala možnost dále rozvíjet a podporovat úctu k Nejsvětějšímu Srdci – nejprve v rámci svého kláštera. Později jí Pán poslal na pomoc dva jezuity – Jeana Croiseta a Josepha-Françoise de Gallifeta –, kteří začali tuto úctu šířit i za zdmi kláštera.

Jak si Ježíš přál, především jezuité měli v církvi rozněcovat a udržovat živou úctu k Nejsvětějšímu Srdci. Svatá Markéta to výslovně napsala P. Jeanovi Croisetovi necelý rok před svým odchodem na věčnost: *„Touhou Ježíšova Srdce bylo,“* jak se vyjádřila v dopise z 3. listopadu 1689, *„vytrhnout všechny lidi ze satanovy říše a vložit je pod sladkou svobodu královské vlády své lásky.“*

Z Víťazstvo Srdca 164/2025
přeložil a upravil -dd-

Sestra Markéta často trpěla vážnými nemocemi, ale pokaždé se nečekaně uzdravila, a proto jí mnozí nevěřili, když začala mluvit o své blížící se smrti. Ve věku 43 let požádala 17. října 1690 o pomazání nemocných. Její poslední hodina skutečně přišla: zemřela přibližně v osm hodin večer – se jmény Ježíš, Maria na rtech.

Prodloužení možnosti získat plnomocné odpustky pro duše v očistci už před 1. listopadem

Apoštolská penitenciárie dne 11. 1. 2020 (Prot. N. 4/20/I) prodloužila na žádost ČBK své dovolení z 8. 8. 2012 (Prot. n. 79/12/I), na jehož základě věřící v České republice mohou obdržet plnomocné odpustky pro duše v očistci už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé. Pokud tedy věřící z vážných důvodů nemohou navštívit hřbitovy v obvyklé době od 1. do 8. listopadu, mohou odpustky pro zemřelé získat již **od 25. října do 1. listopadu**. Toto dovolení se uděluje na následujících sedm let, tedy do roku 2026.

Podmínky pro získání plnomocných odpustků pro duše v očistci jsou následující:

1. Daný den přijmout Eucharistii.
2. Navštívit hřbitov a zbožně se pomodlit za zemřelé.
3. Pomodlit se na úmysl Svatého otce.
4. V okruhu těchto dní vykonat svatou zpověď.

Mons. Jan Graubner,
předseda České biskupské konference

(Zdroj: www.cirkev.cz, 10. 9. 2020)

Wilhelm Hünermann

Syn brusiče nožů (13)

DUCHOVNÍ ČETBA

DOBRÝ PASTÝŘ

Byl parný červencový den roku 1837, když se Julián stěhoval do své nové farnosti. Bylo vždy obyčejem v obcích Dauphinska vítat nového faráře s vybranou okázalostí. Jezdci na koních, děti sypající květiny, kříž a korouhve, kouřící kadidelnice – to všechno náleželo k důstojnému přijetí duchovního, jenž byl za hlaholu zvonů doprovázen postavenými slavobranami do chrámu. V Monteynardu však zůstal nepovšimnut osamělý chodec, který upocen krášel ve výhni letního vedra v uprášené klerice po cestě.

„Konečně u cíle!“ zvolal farář, když spatřil prastaré lípy, které svými listnatými korunami obestíraly kostel, jako by chtěly novému duchovnímu správci ušetřit neutěšený pohled na dům Boží.

Brána, kterou prošel, žalostně zavrzala. Připraven na nejhorší, vstoupil do kostela, ale zděšeně couvl, když uzřel spoušť na místě svatém. Rumiskem a harampádím si klestil cestu k hlavnímu oltáři. Záclony pavučin musel rukama rozhrnovat, než vůbec něco rozpoznal. Kříž a sochy svatých se černaly prachem, otevřená dvířka svatostánku visela našikmo vyvrácena v pantech. Věčná lampa byla roztříštěna, vnitřek křtitelnice byl pokryt zelenavou trouchnivinou.

Zdrcen se farář dopotácel do sakristie, ale i tam našel všechno zpustlé a zaneřáděné.

Roucha byla potrhaná a zpola zprachnivělá, misál zplesnivělý, alby a kalichové prádlo zvetšelé a zažloutlé.

„Ó můj Spasiteli,“ zasténal kněz, „jak zřídili tvůj dům! Musím zalarmovat obec. Musí mi pomoci odstranit aspoň největší špínu.“

Spěšně vtrhl do zvonice, zatahal za táhlo, ale neozvala se ani hláska. Provaz spadl a mračno vápna a malty valilo se hned za ním.

„To je zbytečné, pane faráři,“ zaslechl mladistvý hlas za sebou. „Tam nahoře už dávno nevisí zvon.“

„Kdo jsi?“ otázal se farář asi jedenáctiletého hocha.

„Jmenuji se Ernest Perrin,“ řekl bosý kluk. „Bydlíme blízko. Viděl jsem vás přicházet a vydal jsem se za vámi.“

„Jsi první ovečka mé obce, kterou poznávám,“ odpověděl nový farář vlídně.

„Nejsem žádná ovečka,“ zaprotestoval chlapec nevrle.

„Nu, jsem váš nový pastýř a ty přece patříš k mému stádu.“

„Chcete zde skutečně zůstat?“ Vyjeveně zíral na kněze. „Nemáme už půl století faráře. Poslední byl zapuzen za velké revoluce. Možná, že byl i sťat. Přesně to nevím. Nu, a od té chvíle je kostel trochu v nepořádku. Při špatném počasí do něho sedláci vhánějí své kozy. Ty spásají trávu, která roste mezi kameny.“

„Kostel přece není kozí chlívek!“ rozhořčil se farář.

„Ne, ovšem že ne! Ale k čemu má sloužit, když nemáme kněze?“

„Byl jsi už u prvního svatého přijímání?“

„Co je to?“ tázal se chlapec.

„U svaté zpovědi jsi také ještě nebyl?“

„Mluvíte o samých věcech, kterým nerozumím.“

„Ty jsi nikdy nechodil do náboženství?“

„Dokud žila moje babička, brávala mne v neděli sebou do La Motte. Bylo to slavnostní. Varhany hrály a lidé zpívali. Byl tam i kněz. Ten vylezl na kazatelnu a silně pokřikoval. Bylo to něco o Pánu Bohu, ale už nevím co.“

Kněz si uvědomoval, že v duších jeho svěřenců vládne patrně ještě větší zkáza než v kostele.

„Jsi pokřtěný?“ zeptal se.

„Myslím, že ano,“ přikývl chlapec. „O to se babička jistě postarala. Třeba si to zapsal pan farář v La Motte. Můžete si to zjistit.“

„Modlit se umíš? Aspoň Otčenáš?“

„Když babička ještě žila, modlil jsem se ho někdy. Počkejte! Ano, už vím: Otče náš, který jsi plná milosti, Pán s tebou, požehnaná jsi mezi... už nevím mezi čím. Chléb náš vezdejší dej nám nyní i v hodinu smrti naší. Amen! Bylo to tak správné?“

„Ne úplně, ale ty se to ještě naučíš!“ utěšoval ho farář. „Kdybych jen věděl, jak udělat z této zříceniny důstojný stánek Boží!“

„Inu, to bude těžké,“ povzdychl hoch.

„Farníci mi musí pomoci! Nemůžeš zavolat aspoň několik žen, které by uklidily nejhorší špínu?“

„Ty jsou všechny na žních.“

„Ale ty – ty mi přece pomůžeš?“

„Co za to dostanu?“

„Ach, Erneste, mám pouhých osm sous v kapse.“

„No to jste chudák!“ vyklouzlo mu z úst. „Dobrá, tak vám pomůžu zdarma. Jen mi řekněte, do čeho se mám pustit.“

„Máte trakař, lopaty, putny, vědra a košťata?“

„Se rozumí!“

„Tak pro ty věci skoč. Pustíme se hned do práce.“ V potu tváře odnášeli haraburdí, odklízeli spadlé kusy cihel a kozí trus, vyváželi haldy rumu, drhli podlahu a lavice, umývali svaté na jejich podstavcích a když se dokonce dostavilo několik starých žen a při práci pomohlo, byli konečně s největší dřinou hotovi.

„Teď už to nevypadá tak zle,“ mínil Ernest a posadil se znaveně na převrácené vědro.

Jedna stařenka, která se přibelhala o berlích, přistoupila k faráři, políbila mu ruku a řekla:

„Jak jsem šťastná, že máme zase kněze! Byla jsem dvacetiletá dívka, když jakobíni odvlekli našeho posledního duchovního správce. Už nikdy jsme se o něm nic nedověděli. Byl to hodný pán, náš farář.“

„Od té doby jste nikdy neměli kněze?“

„Ne, jen sem tam přicházel kněz do dědiny, sloužil mši de chasseur, mysliveckou mši, jak jsme říkali těm zcela krátkým mším. Nevzal si ani čas na kázání a hned zase odešel. Chcete opravdu zůstat?“

„Na to se spolehněte,“ ujišťoval Julián Eymard.

„To je dobré,“ vzdychla si stařenka. „Nemohu už konat dlouhou cestu do La Motte. Jsem stará a nohy nechtějí poslouchat. Bohudíky, máme opět pastýře! Už jsem se obávala, že zemřu bez kněze.“

„Obec mi musí pomoci uvést kostel do pořádku!“

„Ano, ovšem, to by měla! Jenom bude mrzet sedláky, že už nebudou moci zahánět sem ovce a kozy. Náš kostel je dosti vzdálen od dědiny, ale je blízko horských pastvin. Když se strhla bouře, přihnali pastevci svá stáda sem. Byl jste už na faře?“ otázala se stařena starostlivě.

„Ještě ne, to má čas. Napřed se musím postarat o pořádek zde.“

Byl již večer, když se v kostele objevila farářova nevlastní sestra Anetta a zavolala:

„Kde jste, bratře?“ Ode dne jeho kněžského svěcení považovala za nevhodné mu tykat. „Marianna a já jsme před několika hodinami dojely koňským povozem a složily nábytek. Vozka nám pomáhal a také několik lidí ze sousedství. Vyhlíží to tam děsně. Všude plno špíny a myšinců. Marianna spráskla hrůzou ruce nad hlavou. Pokud to šlo, všecko jsme vyčistily. Ale musíte přijít za námi, nevíme, jak rozestavit nábytek.“

„Na tom nezáleží, Nanetko,“ odpověděl kněz. „Dům Boží je přednější.“

„Tady to také vypadá příšerně,“ povzdychla si sestra. „Kam vás to jenom strčili! Myslím, že vás mohl biskup obdařit lepší farností.“

„Není-li dobrá, musím ji dobrou udělat. K tomu jsem zde. Jen jdi, přijdu hned! Zařiďte dům, jak samy uznáte.“

Stmívalo se, když malý Ernest zavedl faráře k faře. Julián byl nešťastný, že stojí tak daleko od kostela.

„Kostel patří přece do vesnice a farář by měl být jeho nejbližším sousedem,“ pravil ke svému mladému průvodci. „Proč ji postavili tak daleko?“

„Kdybych to věděl,“ pokrčil chlapec rameny. „Já to mám blízko.“

„Kostelníka nemáte?“ tázal se farář.

„Odkud chcete vzít kostelníka, když jsme neměli ani kněze...“

„Nevíš o někom, kdo by tento úřad mohl zastávat?“

Chlapec usilovně přemýšlel a pak pravil:

„Třeba by se hodil můj bratr Josef. Je trochu zmrzačelý a nehodí se pro zemědělství.“

„Pošli ho ke mně, nejlépe ihned!“

„Provedu, pane faráři!“

„Děkuji ti, žes mi ukázal cestu,“ řekl kněz, když došli k domu pokrytému šindelem, který měl být od nynějška jeho domovem. „Ukáži ti za to cestu do nebe!“

„To nespěchá!“ šklebil se chlapec. „Doprovodil jsem vás rád. Jako dítě jsem se vždy klidil, když jsem zahlédl černokabátníka, ale teď...“

„Nuže, teď?“

„Jste vlastně docela milý pán. Člověk si s vámi pěkně popovídá.“

„Tak? Myslíš? No, počkej! Chci ti dát aspoň jeden sou za tvou pomoc. Ať mám sedm nebo osm, to už nerozhoduje.“

„Jen si ty peníze nechte, budete je potřebovat,“ odpověděl hoch velkomyslně a odběhl svýma bosýma nohama.

Julián zastihl sestry v nemalém rozčilení.

„Bohudíky, že jste přišel!“ zavzdychla Marianna. „Už nevím, kde mi hlava stojí.“

„Stále na tvém spanilém krčku,“ smál se bratr.

„Ještě máte smysl pro hloupé žerty,“ zamumlala hodná dívka rozmrzele. „Jen se přesvědčte sám! To není fara, to je chajda! Podlahy jsou prohnilé, člověk aby se bál na ně šlápnout. Ze stěn padá omítka a okenní tabulky jsou rozbité. Skutečně si nevím rady, jak zde všechno urovnat.“

„Jaká je střecha?“

„To je jediné, co je jakžtakž v pořádku. Doufám, že nebude příliš zatékat.“

„To je hlavní věc! Neztrácej kuráž, staroušku! Ostatek dáme do pořádku. Podlahu můžeme vyspravit prkny, stěny vyčistíme a obílíme.“

„A vytapetujeme,“ poznamenala Anetta.

„To je zbytečné. Nu, a nábytek jste už postavily! Zdá se mi, že jste vyplenily náš otcovský dům. Ano, může to tak zůstat! Pracovna, obývací pokoj, ložnice, kuchyně! To je všechno výborné. Co říkáš, sestřičko, mám tu skvělý palác!“

„Pěkný palác!“ zavrčela Marianna hněvivě. „Nanetto, jdi a připrav něco k snědku! Bratr bude hladov.“

Po chvíli se vrátila nevlastní sestra rozrušena a zasípěla:

„Kamna nechtějí hořet. Kuchyně je plna dýmu a sazí.“

„Komín asi nemá tah,“ odpověděl Julián lhostejně. „Uděláš tedy studenou večeři.“

„Vy nic neberete vážně, bratře,“ zlobila se Marianna. „Ale já to už sedlákům vytřískám, do jakého brlohu ubytovali faráře!“

„Jen je nedráždi, Marraine!“ varoval bratr. „Jistě se najdou pomocníci a ostatně má přednost kostel.“

Bylo už pozdě, když Anetta přinesla skromnou večeři. Rázná Marianna nabyla zase odvahy a zabývala se plány, jak dodat domu větší útulnosti a pohodlí.

„Pro vaši pracovnu vezmeme dobrý koberec z domu,“ navrhovala, „a na okna ušiju pár pěkných záclonek.“

„Nic takového,“ odmítl farář. „Záclonky nepotřebuji, ať se každý podívá, co se děje na faře. Byl bych ti vděčen, kdybys místo toho pečovala o roucha a kostelní prádlo.“

„Tak aspoň koberec...“

„...se výtečně hodí před oltář!“

Nic naplat! Bratr nechtěl nejmenší okrasu pro svůj dům, tím více dbal na výzdobu domu Božího.

Když se pomodlili po večeři, objevil se na faře asi dvacetiletý mladík. Podle jeho znetvořené postavy poznal farář Ernestova bratra. Měl dosti velký hrb a tahal za sebou pravou nohu.

„Aha, tady přichází můj kostelník!“ zvolal farář a stiskl příchozímu obě ruce. „Dobře, že mi chceš pomáhat. My už kostel dáme do pořádku, nemyslíš?“

„Vy dovedete člověka zaskočit, pane faráři!“ odpověděl mrzáček.

„Vím, že mou prosbu neodmítneš. Jmenuji tě tímto slavnostně kostelníkem farního kostela v Monteynardu. Samozřejmě ti vyplatí obec za tvou službu přiměřenou odměnu, zálohu ti bohužel poskytnout nemohu.“

„Vím! Bratr mi o tom řekl, osm sous, pravil.“

„Pak víš vše. Půjdeme hned do kostela a připravíme všechno pro zítřejší mši svatou.“

Aniž vyčkal odpovědi, vzal nového kostelníka pod paži a opustil s ním dům. Jen stěží našli ornát, albu, humerál a kalichové prádlo, které se zdálo ještě poněkud upotřebitelné a vyhrabali též obstojnou plachtu na oltář. Kalich a paténu očistili. Konečně bylo všechno připraveno na nejsvětější oběť. Malý Ernest oběma podle svých sil pomáhal.

Nakonec farář vtiskl chlapci do ruky oltářní zvonek a řekl:

„Zítra ráno ve čtvrt na sedm projdeš dědinou, budeš zvonit ze všech sil a vybídneš lidi, aby přišli na ranní mši svatou. Tak jsem to doma dělával také.“

„No, ti se budou divit, až zaberu,“ zachichotal se hoch. „Ale mnoho jich nepřijde, protože většina je na žních.“

„Kdyby jen přišlo aspoň půl tuctu...,“ spokojil se kněz.

Přišlo mnohem víc, než očekával, ponejvíce starší lidé, kteří byli ještě pamětníky lepších dob před velkou revolucí. Posléze přišel do sakristie starý muž a pravil:

„Před padesáti lety jsem jako kluk ministrovával, nevím sice, zda ještě sesmolím stupňové modlitby, ale možná, že je vysoukám.“

„To jsem rád, že mám aspoň ministranta. Ze srdce vám děkuji!“ zaradoval se farář. „Adjutorium nostrum in nomine Domini!“

„Qui fecit coelum et terram,“ odpovídal starý Ravet.

Nejnaléhavější starostí nového faráře byla obnova a výzdoba domu Božího. Protože obec nemohla poskytnout potřebné prostředky, vydal se na žebrotu. V La Mure, Chattu, SaintRomanu a Grenoblu klepal na dveře svých přátel a příznivců, nevynechal ani biskupa, ani ředitele blázince, v němž prožil několik truchlivých měsíců, a líčil tak dojímavě bídu svého kostela, že se peněženky otvíraly téměř samy. Brzy mohl nejen napravit škody v chrámu, ale i obnovit jeho okrasu.

Monteynard dostal nové zvony, kartuziáni věnovali pozlacený hlavní oltář, který zazářil ve svitu svíček. Brzy pominul i nedostatek mešních rouch a kostelního prádla, protože ženy farnosti pod vedením Marianny staré kusy vyspravovaly a nové zhotovovaly.

Pro sebe nežádal ničeho. Když několik zámožnějších sedláků chtělo uspořádat sbírku na faru, rozhodně ji odmítl a prosil, aby mohl obnos použít ve prospěch kostela. Nestrpěl také žádné dary. Sestry neustále napomínal, aby zaplatily potraviny, slaninu, vejce, drůbež, které štědré duše přinášely.

„Zaplatit!“ bručela Marianna. „Z čeho, když není v domě jediného sou? Všecko rozdáváte.“

„Nestal jsem se pastýřem stáda, abych ovce stříhal a dojil, ale pásl,“ odpovídal Julián rázně.

Skutečně rozdával všechno chuďasům. Malý plat, který pobíral, proměňoval se téměř celý v almužny. Bezohledně drancoval svůj šatník, vyžebrával si dokonce různé kusy šatstva svých sester, a kdyby Marianna nejpotřebnější věci neukryla, brzy by skříně a truhly zely prázdnotou.

Nejlépe se dařilo spižírně. Když jednou rozdal poslední zbytek másla a Marianna se s nářkem ptala, čím omastí polévku, odpověděl bezstarostně:

„Sníme ji jednou bez másla! Co na tom?“

„Ale vy potřebujete vydatnou stravu,“ hořekovala sestra. „Vaše zdraví věru není z ocele.“

„Cítím se výborně! Či jsi v poslední době objevila byť jen stopu krve na kapesnících?“

„A bolesti hlavy?“

„Též pominuly od chvíle, kdy na lékařskou radu šňupám tabák.“

„To je také vaše jediné povyražení.“

„A výtečný pastorační prostředek! Šňupcem ze své tabatěrky jsem už leckterého hříšníka obrátil, nebo aspoň jeho obrácení zahájil.“

Jednou v neděli, jediný den v týdnu, kdy se vařilo maso, chtěla Anetta přichystat oběd, ale našla ke svému zděšení všechny police a hrnce prázdné. Hlasitě bědujíc ohlásila neštěstí, ale bratr poznamenal prostě:

„Myslím, že ve spižírně zůstal ještě kousek sýra. Spokojíme se s ním! Jsou v naší obci lidé, kteří nemají ani tolik.“

„Kdybych jen věděla, jakým způsobem zmizela pečínka z hrnce,“ povzdychla si Anetta, ale Marianna s úsměvem na ni pohleděla a podotkla:

„Hloupá otázka! Zloděj sedí s námi u stolu.“

Pro sebe se dívky uspokojily nejnutnějším, ale tím bedlivěji pečovaly o bratra, který stále vyhlížel hrozivě, třebaže se jeho zdraví v čerstvém horském ovzduší zlepšilo. Ostatně jim vynahrazoval každé strádání svou bratrskou láskou, trpělivostí a svou přívětivou povahou. Nikdy jim nic nevytýkal, i když někdy nebyl oběd včas uvařen.

„To nevadí, děťátka,“ ujišťoval bratr. „Máme času dost a vím, že jste dnes měly velké prádlo.“

„Tak veliké není,“ odpověděla Marianna. „Pokaždé je ho méně. Chybí opět dvě košile, a to ty nejlepší, které vám daroval farář z Chattu.“

„Kam se jen ztrácejí?“ tvářil se Julián poťouchle.

„To bych také ráda věděla,“ povzdychla sestra.

„Brzy odejdu do kláštera a nebudete se muset se mnou zlobit,“ řekl Julián. Polekaně odložila Marianna lžíci, vyjeveně upřela oči na bratra a zakoktala:

„To přece nemyslíte vážně?“

„Kdoví, kdoví,“ odpověděl Julián záhadně. „Řeholní stav mě vždy přitahoval. Pro svět se tuze nehodím.“

„Bohudíky, že vás obláti nechtějí,“ oddychla si Marianna a zvedla opět lžíci.

„Jsou ještě jiné řehole,“ připomenul bratr a dojídal.

„Půjdu teď trochu na procházku,“ prohlásil po děkovné modlitbě, vystoupil po horském svahu a nasbíral všelijaké léčivé byliny, které přinesl paní Durantové.

„Tak, matičko,“ řekl, když vstoupil do chatrče pokryté slámou. „To je lepší lék pro váš nemocný žaludek, než jaký vám může předepsat doktor. Dejte si z něho udělat odvar a nepijte ho příliš horký! Uvidíte, zítra vám bude lépe!“

„Jste k nám chudým lidem moc dobrotivý,“ povzdychla nemocná. „Obávám se, že vás tu dlouho mít nebudeme.“

„O tom rozhoduje Pán Bůh a náš biskup,“ odpověděl Julián s úsměvem.

Potřeboval-li nemocný skutečně lék, který se nedal natrhat na horách, farář nelenil a vykonal i v nejžhavějším letním vedru nebo v třeskutém mrazu dvouhodinovou cestu pěšky do La Mure, aby ho opatřil. Lékárník byl uznalý člověk a pochopil, že farář nemá peníze na léky.

„Dejte ten obnos na křídu!“ prosil ho Eymard.

„To bude málo platné,“ smál se pilulkář. „Domnívám se, že ho dobrý Pán Bůh zapíše jako dobropis do nebeské pokladní knihy.“

„Máte pravdu! Pán Bůh je spolehlivějším plátcem než já.“

„Zajisté, jenže kdybych měl samé takové zákazníky jako jste vy, mohl bych brzy krám zavřít.“

Ne, zlobit se na faráře z Monteynardu nikdo nemohl a nebylo divu, že zakrátko získal srdce své obce.

Počet návštěvníků bohoslužeb neustále rostl a obec dojatě naslouchala, když hlásal slovo Boží. Nejčastěji mluvil o zázraku Nejsvětější svátosti, o lásce Božského vězně ve svatostánku.

„Pohleďte, bratři a sestry,“ volal na věřící, „bydlí uprostřed nás, jeho srdce bije stále pro nás! Žije s námi jako tehdy mezi chudým lidem u jezera Genezaretského. Zbavil se své slávy a přebývá jako přítel mezi těmi, jež miluje; neboť je dosud jeho rozkoší žít mezi syny lidskými.“

Když nadcházely první Velikonoce, pobídl obec naléhavě, ale srdečně k přijetí svatých svátostí. Půl dne seděl ve zpovědnici, kolem níž se tísnily zejména ženy

a děti. Muže upozornil: „Můžete přijít, kdy chcete, v kteroukoliv dobu, ve dne nebo v noci! Jen se nebojte mne vyrušit. Kdykoliv máte něco na srdci, přijďte za svým pastýřem! S radostí vás vyslechne.“

Velkolepou slavnost učinil z prvního svatého přijímání roku 1838. Po mnoho měsíců připravoval děti, a nejen je, ale i dospělé na tento vzácný den. Rozzářen radostí slavil oběť nejsvětější. Když chtěl po evangeliu promluvit k věřícím, selhal mu pohnutím hlas. Opustil kazatelnu, aniž pronesl jediného slova. Jeho mlčení však bylo výmluvnější než nejzdařilejší kázání.

Vyučoval nejen děti, ale též dospělé, kteří byli v náboženství zaostalí. Po nešporách pořádal katecheze a promlouval s takovým podmanivým zápalem, že nikdo z chrámu neodcházel.

Brzy měl kolem sebe i početný sbor ministrantů, kteří mu zbožně při mši svaté přisluhovali. Jejich náčelníkem ustanovil Ernesta, který svůj úřad zastával s horlivostí a důstojností.

Všem svým dětem chtěl farář ukázat cestu k Boží lásce, všem chtěl zvěstovat radostné poselství svého Mistra. Ve farnosti však žil člověk, který jeho slovům nemohl rozumět. Byl hluchoněmý, pracoval v kamenolomu a vyrostl v polovičním divošství. S neuvěřitelnou námahou se farář pokoušel dohovořit se s ním posunky, až konečně dosáhl, že i tento ubožák mohl přistoupit ke svatým svátostem.

Tuhý odpor kladl i šumař, který chodil po dědinách a vyhrával při veselicích. Stálým potulováním stal se Guillot zarputilým zpustlíkem a patřil k výjimkám, které se vyhýbaly kostelu, protože se cítil v krčmách lépe než doma. Farář mu často a důrazně, ale v dobrotě domlouval, avšak žádný prostředek nezabral. Konečně to Eymard zkusil jinou cestou.

„Víš vůbec, že také hraji na housle?“ otázal se ho jednoho dne.

„Vážně?“ podivil se šumař.

„Opravdu, pouze lituji, že stále musím hrát sám. Rád bych si zahrál dueto. Dnes večer bych měl hodinku času. Co říkáš? Přišel bys na faru?“

„Proč ne?“ pousmál se stařec. Eymard večer skutečně muzicíroval s pobudou k nemalému údivu sester. Začali několika lidovými písněmi, brzy však přešli na zbožné skladby.

„Nezní to špatně,“ uznal starý muzikant, když odložili smyčce. „Nikdy bych byl neřekl, že farář něčemu takovému rozumí. Co kdybychom o příštím posvícení vyhrávali společně?“

„To bohužel nepůjde,“ zasmál se farář. „Ale co kdybys o Vánocích na půlnoční mši zahrál několik písní za doprovodu varhan?“

„To nabízíte mně? Mně, potulnému šumaři?“ mumlal Guillot užasle.

„Proč ne? Obec se vzdělá.“

Věřící udiveně zvedali hlavu, když o půlnoční mši svaté se ozvaly zvuky houslí k varhanům, na něž hrál učitel. Hlavy se otáčely ke kruchtě, a když byl poznán starý Guillot, nechyběli takoví, kteří se málem pohoršili.

Většina však vytušila, že se farářovi podařil husarský kousek.

Po mši svaté přišel letitý houslista na faru a požádal faráře, aby ho připravil na svatou zpověď.

„Bude to lopota,“ upozornil zkroušeně. „Od dětství jsem nebyl u zpovědi.“

„A proč chceš teď?“ tázal se Eymard.

„Protože jsem mohl hrát pro Jezulátko,“ odpovídal stařec a slzy se mu řinuly do šedivého vousu.

V den, kdy po mnoha letech přijal opět Tělo Páně, přinesl na faru své housle.

„Vezměte si je, pane faráři,“ řekl. „Nechci již hrát na tancovačkách. Chci si vydělat vezdejší chléb jinou prací, třeba v kamenolomu.“

„To by nesvědčilo tvým rukám,“ řekl kněz. „Doufám, že ještě mnohokráte obohatíš svou hrou naše bohoslužby.“

„Milerád. Jestliže jsem dosud vyhrával pro rozmařilou chásku, chci to od nynějška činit pro Pána Boha.“

„A já se poohlédnu po nějaké výhodné práci pro tebe,“ přislíbil farář.

Posléze zůstal ve vsi jen jediný člověk, který jeho dobrotě odolával. Byl to starý otec Emery, bývalý notář, který bydlel v sousedství fary a od nepaměti nevkročil do kostela. Kněz ho často vyhledával v jeho bytě, hovořil s ním o všeličem, až stočil konečně rozhovor na náboženské otázky.

„Jste docela hodný a milý pán,“ pravil starý Emery, „ale na mně si vylomíte zuby. Snad jsem příliš pilně studoval v mládí Voltaira, d'Alemberta a tak dále. Mě už nikdo nepředělá.“

„Hrajete Ecarté?“ zeptal se farář. „Přijďte někdy na hodinku ke mně!“

„Rozumím,“ zasmál se stařec. „Když ptáčka lapají, pěkně mu zpívají. Jenže já nejsem opilý šumař. Nicméně, přijdu. Proč ne? Jestliže si však myslíte, že mne kartami přivedete ke spáse, jste na velkém omylu.“

Brzy se ukázalo, kdo z nich byl na omylu. Farář Eymard to dovedl zařídit tak, aby po hře v karty vždy následovala náboženská rozprava. Uměl svému partnerovi dokazovat tak přesvědčivě vnitřní prázdnotu a prolhanost osvícenství, že ten byl postupně umlčen a nezmohl se nakonec na jediné slovo nesouhlasu. O Velikonocích roku 1839 se dožila farnost velkého překvapení, že se i „Père Emery“ přiblížil zbožně ke stolu Páně. V této velikonoční době u svatých svátostí nechyběl již nikdo.

Nesmírnou radost připravil Eymard farníkům v následujícím květnu. Přivezl z La Mure pěknou sochu Panny Marie, která tam trouchnivěla zaprášená v sakristii, a umístil ji ve starobylé kapli, jež stála uprostřed dědiny. Od biskupa obdržel povolení přechovávat v kapli Nejsvětější svátost, aby věřící neměli tak dalekou cestu k Srdci Božímu. V mariánském měsíci se farnost shromažďovala kolem svatyně, zpívala, modlila se s knězem. A po pobožnosti se seskupili muži před kaplí kolem faráře a čas příjemně plynul v družné zábavě.

Mluvilo se o lecčems, farář nechal kolovat tabatěrku mezi přítomnými, nepohrdal ani nevinnými žertíky, vyptával se na jejich práci a rodiny a vždy usměrnil rozhovor tak, aby se všichni rozcházeli naladěni zbožnou myšlenkou.

„Tak dobrého pána už v životě nedostaneme,“ konstatovali mužové na cestě domů. „Doufejme, že tu zůstane ještě dlouho.“

Nikdo ještě netušil, jak blízká byla chvíle rozloučení.

(Pokračování)

Z knihy W. Hünermann:
Syn brusiče nožů.
Z němčiny přeložil P. Leo Kuchař S. S. S.
Druhé české vydání, Cesta, Brno 1994

(Redakčně upraveno)

Pondělí 20. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Milan Šimáček – publicista a herec **6:30** Made in Ružomberok **7:10** Zakarpatská Ukrajina **7:15** Irenej z Lyonu, strůjce pokoje a jednoty **7:45** Voda pro Madagaskar **8:10** V pohorách po horách: Krajinou Josefa Lady – Hrusice **8:20** Viděli jsme 5+ **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Na křídlech andělů **9:35** Outdoor Films s MUDr. Tomášem Kempným: Pomáhat potřebným nejen u nás **11:00** Redemptoristé na Slovensku **11:25** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs blábol **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Zmoknutí na východě **13:25** Padající andělé **14:00** Něco navíc **15:10** Rozumět internetovým dětem **16:00** Vincentova cesta **16:26** Můj chrám: Tomáš Hanus, dirigent, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Brně **16:50** Dobrodružství před kamerou **18:00** Sedmihlásky: Seděla na jamě **18:05** Hugo a hvězda: Muž ve věži **18:12** Cirkus Noeland (13. díl): Roberto, Kekulín a klaun, který hledal kamarády **18:45** Zahrada písničkářů: Duo JASA [P] **19:15** Modlitba za mír **19:18** Želiv, kostel Narození Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:30** V pohorách po horách: Klokočovské skálie **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Fauna Papuy-Nové Guineje [L] **21:10** ARTBITR – Kulturní magazín [P] **21:25** Přesah [P] **22:15** K jádru věci **23:15** Sýrie – Není to konec **23:45** V souvislostech **0:10** Příběhy psané životem: Rozvody **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 21. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Strach – režisér a herec **6:25** O starých Starých Hamrech **7:15** Papa Leone **7:55** Dokořán: S Martinou Ptáčkovou **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** V souvislostech **9:30** NAJEDNO: Anna **10:00** Noční univerzita: Sr. Dominika P. Konečná OSF: Naděje ve zkouškách **11:00** Mosambik – Jsem vnitřní uprchlík **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Vozíčkáři na Slovensku **13:45** V pohorách po horách: Beňuška v pohoří Nízké Tatry **14:05** Jak potkávat svět: S profesorem Přemyslem Rutem **15:30** Pomoc, která se točí **16:00** Muzikanti, hrajte: Túfaranka **17:05** Expedice Mingitau **17:25** Pri kávičke: S Mons. Františkem Trstenským **18:00** Sedmihlásky: Seděla na jamě **18:05** Hugo a hvězda: Zase spolu **18:15** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **18:45** Příroda kolem nás: Slon africký. Bílý jelen **19:05** V pohorách po horách: Roklina Piecky – Slovenský ráj **19:15** Modlitba za mír **19:18** Hluboké Mašůvky, kostel Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:26** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Pálava – Pavlovské vrchy **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Daruj písničku [L] **21:05** Sicílie, přijetí zraněného lidství **21:35** Terra Santa News: 15. 10. 2025 **22:00** Má vlast: Klementinum **22:55** Až na konec světa **0:00** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 22. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Martin Petiška – spisovatel **6:30** Rozumět internetovým dětem **7:20** Outdoor Films s Kateřinou Koulákovou alias Kaczi (94. díl): Cestování se zpěvem a hudbou **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Přesah **10:00** Generální audience papeže Lva XIV. [L] **11:00** Staré Brno, kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **11:10** Irsko, hluboce zakořeněná víra **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **13:00** Valašská svatba rožnovská:

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

- Vysílání denně **6.00 - 1.00 hod.**
- Denně: **8.00**; **16.00 hod.** - programová nabídka TV NOE **(změna programu vyhrazena)**

Podrobnosti na *www.tvnoe.cz*

Rožnovské slavnosti 2025 **14:15** Výpravy do divočiny: Fauna Papuy-Nové Guineje **15:15** Zanzibar – Přijď a uvidíš **15:50** Mezi pražci: Říjen 2025 **18:00** Sedmihlásky: Seděla na jamě **18:05** Hugo a hvězda: Monserrat **18:15** Poutníci času: S Janem Šádkem **18:35** Terra Santa News: 22. 10. 2025 [P] **19:00** Adorace [L] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se Desatera [L] **21:05** Praha, bazilika sv. Ludmily: Jubilejní chrámy 2025 [P] **21:20** Noční univerzita: Otto Neubauer: Nadějné příběhy [P] **22:25** Ozvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže **0:05** Generální audience papeže Lva XIV. **0:25** Klid zbraní **0:47** Skopje – den díkůvzdání **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 23. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Miloslav Vlk – kardinál **6:25** Vzkříšení svatého Jakuba: Obnova kutnohorského klenotu v časosběrném dokumentu **7:05** V pohorách po horách: Martinské hole – Lúčanská Malá Fatra **7:15** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnická bazilika **7:30** Koncert ZUŠ Říčany k Roku české hudby: Říčany, KC Labuť **8:25** Terra Santa News: 22. 10. 2025 **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Jubileum mladých **10:15** Sochař Klose **10:30** K jádru věci **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Mladí mladým: Svatováclavský hudební festival 2022 **14:15** Generální audience papeže Lva XIV. **14:35** Krajkářka Mária Hnidková **14:55** Zvon **15:40** Vezmi a čti: Září 2025 **15:55** Střípky z ostravské archeologie: Dívka jménem Mariana **16:10** Dejme dětem rodinu: PaedDr. Petra Pávková – Adopce **17:40** V pohorách po horách: Krajinou Josefa Lady – Hrusice **18:00** Sedmihlásky: Seděla na jamě **18:05** Hugo a hvězda: Okovy **18:15** Ovečky: 30. neděle v mezidobí [P] **18:40** Dokořán: S Martinou Ptáčkovou **19:25** Modlitba za mír **19:28** Lomec, kostel Jména Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** Chvění duše: Wolfgang Amadeus Mozart [L] **21:05** Má vlast: Týnský chrám **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Jsem N: Odvaha **0:25** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 24. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: Jitka Molavcová – herečka a zpěvačka **6:25** Na startu: S Danou Liškovou **6:50** Klapka: S Jurajem Jedinákem **8:00** Římovská pašijová cesta **8:30** Okřídlení sousedé: Život s čápy **8:45** Viděli jsme **9:00** Živě s Noe [L] **9:10** Bohém s Bohem: Rudy Linka **10:20** Nová Paka, klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **10:30** Výpravy do divočiny: Fauna Papuy-Nové Guineje **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Viděli jsme [P] **12:55** Daruj písničku **14:05** Expedice Rembaranka: Lidé doby kamenné **14:45** Desatero řemesel – Poniklá **15:00** Tíha oběti **16:00** Nebojte se Desatera **17:05** Můj chrám: Kostel svatého Jana Nepomuckého ve Štěchovicích a Monika Klimentová **17:25** NAJEDNO: Anna **18:00** Sedmihlásky: Seděla na jamě **18:05** Hugo a hvězda: Zkouška **18:15** Duch národa žije v písni **19:00** ARTBITR – Kulturní magazín **19:15** Modlitba za mír **19:18** Jaroměřice, kostel Povýšení Sv. Kříže na Kalvárii: Jubilejní chrámy 2025 **19:30** V pohorách po horách: Šípska Fatra **19:40** Viděli jsme **19:45** Přejeme si... **20:05** NAJEDNO SPECIÁL [L] **21:30** Poletuchy: Na skok do Liberce **22:20** Outdoor Films: S mořeplavcem Richardem Konkolskim **23:55** Basco a Julliet Hjetland na Folkových prázdninách **0:45** O zaniklé Karvinné 2 **2:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 25. 10. 2025

6:05 Léta letí k andělům: David Eben – muzikolog **6:25** Když vyschnou studny **6:40** Filipov **6:50** Cesta k pěstounství: Příprava budoucích pěstounů **6:53** Žádný zázrak, ani kouzlo, ale funguje to **7:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohoří na Šumavě **7:40** Popelka: Divadlo Víti Marčíka **8:30** Sedmihlásky: Seděla na jamě **8:35** Ovečky: 30. neděle v mezidobí **9:00** Cirkus Noeland (33. díl): Roberto, Kekulín a kouzelná pastelka **9:40** Viděli jsme **9:45** Duo Vrámoll: Dějiny hudby v kostce **10:50** Hlubinami vesmíru s Ing. Anežkou Srbljanović: Kupy galaxií, 2. díl **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní slovo P. Karola Matloka MIC v rámci Charis Brno 2025: Střihový pořad [P] **12:35** Pod lampou **14:40** Expedice Kola **14:55** Dobrodružství před kamerou: MONGOLSKO – v tieni Džingischána **16:00** Za stodolenkú: Rožnovské slavnosti 2025 [P] **17:00** Vítejte v obci Zákamenné [P] **18:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 30. neděle v mezidobí [P] **18:20** Ukrajina – Až bomby utichnou **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Modlitba za mír **19:18** Horní Police, kostel Navštívení Panny Marie: Jubilejní chrámy 2025 **19:25** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošení zlé vždy není **19:30** V pohorách po horách: Říp [P] **19:40** Přejeme si... **20:00** Zahájení XXIII. Mezinárodního festivalu outdoorových filmů [P] **22:05** The Chosen V. (6. díl): Setkání [P] **23:20** Pěšáci víry: Otec Ivan **0:10** Letem jazzem (2. díl): Jazzové standardy **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 26. 10. 2025

6:05 Večer chval: Živá modlitba a chvála **6:45** V pohorách po horách: Toulání Lednicko-Valtickým areálem **7:00** Zamyšlení Tomáše Halíka: 30. neděle v mezidobí **7:25** Chvění duše: Wolfgang Amadeus Mozart **8:05** Má vlast: Týnský chrám **9:10** Dejme dětem rodinu (3. díl): Odborníci ve službách dětí **9:50** Poutníci času: S Petrem Novotným **10:15** Praha-Vyšehrad, bazilika sv. Petra a Pavla: Jubilejní chrámy 2025 **10:30** Mše svatá z kaple Telepace [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Viděli jsme 5+ [P] **13:05** Dokořán: S Václavem Faltusem **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Nedotčené řeky **15:30** ARTBITR – Kulturní magazín **15:50** Zahájení XXIII. Mezinárodního festivalu outdoorových filmů **18:00** Sedmihlásky: Když jsem byl maličký pacholíček **18:05** Ovečky: 30. neděle v mezidobí **18:30** Cirkus Noeland (14. díl): Roberto, Kekulín a Noemova archa **18:50** Můj chrám: Jiří Pavlica, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a svatého Cyrila a Metoděje na Velehradě **19:15** Modlitba za mír **19:18** Fulnek, kostel Nejsvětější Trojice: Jubilejní chrámy 2025 [P] **19:30** Otevřené chrámy **19:45** Přejeme si... **20:05** The Chosen V. (6. díl): Setkání **21:20** NAJEDNO: Martin [P] **21:50** Koncert pro Jubileum [P] **23:05** Dobrodružství před kamerou **0:10** Polední modlitba Sv. otce Lva XIV. **0:25** Viděli jsme 5+ **0:50** Na Cyrilometodějské stezce: Z Kopčan do Mikulčic **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

LUX TELEVÍZIA

Programové tipy TV LUX od 20. 10. 2025 do 26. 10. 2025

ZMENA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na **www.tvlux.sk**

Pondelok 20. 10. o 17:30 hod.: Duša Terchovej

Dokument približuje hudobný a folklórny rozmer vzácneho človeka Rudolfa Patrnčiaka z Terchovej, ktorý organizuje kultúrne a duchovné akcie, ako známa jasličková pobožnosť na Božie narodenie, či Cyrilo-metodské dni.

Utorok 21. 10. o 21:10 hod.: Gruzínsko: Chaldejci

Chaldejci žijú roztrúsení medzi obyvateľmi Gruzínska a v marazme krajiny trpiacej rôznorodými problémami postkomunistickej postmodernej doby uchovávajú žiariace perly tradície, ktorá sa môže hrdiť okrem iného tým, že používa jazyk Ježiša Krista.

Streda 22. 10. o 16:30 hod.: vKontexte / Stopy sv. Františka

Františkánska rodina v roku 2023 oslavovala veľké jubileum, a to 800 rokov od prvej slávnosti jasličiek v meste Greccio. Pri tejto príležitosti venuje František Neupauer najbližšiu reláciu vKontexte svätému Františkovi a stopám, ktoré zanechal.

Štvrtok 23. 10. o 16:55 hod.: A teraz čo? / Spovedám sa z tých istých hriechov

Stále sa spovedám dokola z tých istých hriechov. Nie je to zbytočné?

Piatok 24. 10. o 20:30 hod.: Šťastie na dosah

Napriek všetkým peripetiám osudu slobodný otec Chris nikdy nepoľaví v úsilí byť milujúcim a starostlivým otcom, v čom mu najviac pomáha láska a dôvera, ktorú do neho vkladá jeho syn.

Sobota 25. 10. o 11:30 hod.: Svätá omša zo Šaštína / Púť za kňazov

Priamy prenos svätej omše z baziliky Sedembolestnej Panny Márie.

Nedeľa 26. 10. o 20:30 hod.: The Chosen / Pokorný

Seriál o živote Ježiša, prerozprávaný z pohľadu ľudí, ktorí ho stretli. Ježiš odmieta vyzerať a správať sa ako Mesiáš, ktorého všetci očakávajú - prichádza ako baránok namiesto leva a jazdí na oslovi namiesto bojového koňa.

BREVIÁŘ PRO LAIKY — 18. – 25. ŘÍJNA 2025

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 10.		PO 20. 10.		ÚT 21. 10.		ST 22. 10.		ČT 23. 10.		PÁ 24. 10.		SO 25. 10.	
Antifona	812	912	826	928	841	945	857	961	873	978	889	995	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	827	928	842	945	857	962	873	978	889	996	1666	1883
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	861	966	877	983	893	1000	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	722	814	831	933	847	950	861	966	877	983	894	1001	1669	1886
Prosby	817	917	831	933	847	951	861	966	878	983	894	1001	1655	1886
Závěrečná modlitba	722	814	832	934	847	951	862	967	1566	1769	1566	1770	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022
Závěrečná modlitba	722	814	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022
Nešpory:	**SO 18. 10.**													
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	721	814	722	815	840	943	856	960	871	977	887	994	904	1012	722	815
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	722	814	722	814	841	944	857	961	872	977	1566	1769	1566	1770	723	816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 19. 10. – 29. neděle v mezidobí
1. čt.: Ex 17,8-13
Ž 121(120),1-2.3-4.5-6.7-8
Odp.: srov. 2 *(Pomoc nám přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.)*
2. čt.: 2 Tim 3,14-4,2
Ev.: Lk 18,1-8

nebo Den modliteb za misie
1. čt.: Iz 2,1-5
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
Odp.: srov. 2 *(Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.)*
2. čt.: Řím 10,9-18
Ev.: Mt 28,16-20

Pondělí 20. 10. – ferie
1. čt.: Řím 4,20-25
Lk 1,69-70.71-72.73-75
Odp.: 68 *(Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.)*
Ev.: Lk 12,13-21

Úterý 21. 10. – nezávazná památka bl. Karla Rakouského
1. čt.: Řím 5,12.15b.17-19.20b-21
Ž 40(39),7-8a.8b-9.10.17
Odp.: srov. 8a+9a *(Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.)*
Ev.: Lk 12,35-38

Středa 22. 10. – nezávazná památka sv. Jana Pavla II.
1. čt.: Řím 6,12-18
Ž 124(123),1-3.4-6.7-8
Odp.: 8a *(Naše pomoc je ve jménu Hospodina.)*
Ev.: Lk 12,39-48

Čtvrtek 23. 10. – nezávazná památka sv. Jana Kapistránského
1. čt.: Řím 6,19-23
Ž 1,1-2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a *(Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.)*
Ev.: Lk 12,49-53

Pátek 24. 10. – nezávazná památka sv. Antonína Marie Klareta
1. čt.: Řím 7,18-25a
Ž 119(118),66.68.76.77.93.94
Odp.: 68b *(Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!)*
Ev.: Lk 12,54-59

Sobota 25. 10. – nezávazná sobotní památka Panny Marie
1. čt.: Řím 8,1-11
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 *(To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!)*
Ev.: Lk 13,1-9

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela
1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 *(Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupů!)*
2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
Ev.: Mt 16,13-19
(nebo jiná čtení z Lekcionáře V)

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM ČASOPISU SVĚTLO NA ROK 2026

Milí čtenáři Světla,

jak je každoročním zvykem, v čísle 42 nacházíte na této straně místo obvyklé nabídky knih informace o předplatném Světla na příští rok. Nejinak je tomu i letos, ovšem s překvapením...

Již delší čas rozvažujeme, co udělat pro to, abychom ve vydávání časopisu mohli pokračovat, dá-li Bůh, i v dalších letech. Týdenní frekvence časopisu totiž přináší nemalé finanční výdaje, které se rok od roku více či méně navyšují – důvody jsou podobné jako u každé firmy či domácnosti (rostoucí ceny téměř ve všech položkách). Bez Vašich modliteb a štědrosti dárců bychom jen velmi obtížně mohli vycházet až do dnešních dnů. Pán Bůh zaplať všem! A protože chceme udržet ekonomiku vydávání Světla v přijatelných mezích, a přitom zachovat ducha a obsah, na které jste léta zvyklí, došli jsme k řešení, jež – jak doufáme – je vhodným kompromisem pro všechny: od příštího roku bude Světlo vycházet jako **čtrnáctideník**.

Jak Vás blíže informujeme v Editorialu, nemusíte se obávat, že byste přišli o své oblíbené texty – jedno číslo bude mít 24 stran, čili o polovinu více než mělo jako týdeník. Nepřijdete o rozjímání nad liturgickými texty každé neděle či o programy televizí a rozpis breviáře a liturgických čtení na 14 dní.

I v roce 2026 bude sloužena za čtenáře Světla každý týden mše svatá. Jednou za rok pak poskytujeme svým čtenářům mimořádnou slevu na vybrané tituly z knih Matice cyrilometodějské i jiných nakladatelství.

Přes to všechno, ba právě proto jsme si vědomi, že i nadále budeme potřebovat nejen Vaše modlitby. Prosím, modlete se za naši redakci, abychom se nechali vést Duchem Svatým a byli jeho dobrými nástroji ve prospěch lidských duší! Věřím, že Bůh – Otec všeho dobra nám požehná a také Vás odmění za oběť pro dobrou věc. Chcete-li pomoci i jinak, nezapomeňte, že jednou z možností je získat další čtenáře – předplatitele...

S pomocí Boží tedy vyjděme vstříc novému ročníku Světla!

Daniel Dehner, šéfredaktor

CENA ZA JEDEN VÝTISK ČTRNÁCTIDENÍKU SVĚTLO V ROCE 2026 BUDE 40 Kč.

Roční předplatné tedy činí 1040 Kč, pololetní 520 Kč, a to včetně poštovného.

Lze si objednat i zasílání elektronicky v barevném provedení na e-mailovou adresu – roční předplatné je 416 Kč.

Těm, kdo odebírají tištěnou verzi, lze na vyžádání zasílat zdarma.

1. Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s přiloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenku ani informace uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši adresu uvedenou v bodě 4.
2. Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí, pololetí či roku, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde ve Světle č. 1/2026.
   Chcete-li provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosím nahlaste je nejpozději **do 1. prosince 2025 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z adresky.
3. Kdo si kupuje jednotlivá čísla Světla, např. v kostele, bude moci pokračovat v tomto odběru.
4. Ti zájemci, **kteří ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2026 se zasíláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese: ***Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc***
   tel./fax: 585 220 626, e-mail: periodika@maticecm.cz
   Složenku vložíme do první zásilky.

VÝHODY – SLEVY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA

- při odběru **6–9 kusů – 5%** sleva z prodejní ceny
- při odběru **10–19 kusů – 10%** sleva z prodejní ceny
- při odběru **20 a více kusů – 15%** sleva z prodejní ceny

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

Česká pošta | TZ | 2019/12030

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kimtl. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezaručuje to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: **svetlo@maticecm.cz**; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: **periodika@maticecm.cz**, tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: **objednavky@maticecm.cz**, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: **redakce@maticecm.cz**). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovensku republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugorje aj.), se podrizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.